

Sygn. akt V S 11/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Namirska (spr.)

Sędziowie: SSA Grzegorz Stojek

SSA Tomasz Pidzik

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2018 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi Z. Z.

o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. akt XIII GC 119/15 Sądu Okręgowego w (...) na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki

z udziałem Prezesa Sądu Okręgowego w (...)

postanawia:

1. stwierdzić, że w sprawie przed Sądem Okręgowym w (...), sygn. akt XIII GC 119/15, nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. przyznać stronie skarżącej od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...) sumę pieniężną w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);
3. oddalić skargę w pozostałym zakresie;
4. zwrócić skarżącemu kwotę 200 zł (dwieście złotych) uiszczoną tytułem opłaty od skargi.

SSA Tomasz Pidzik SSA Wiesława Namirska SSA Grzegorz Stojek

Sygn. akt V S 11/18

UZASADNIENIE

Skarżący Z. Z. złożył skargę na przewlekłość postępowania, toczącego się przed Sądem Okręgowym w (...) pod sygnaturą akt XIII GC 119/15; domagając się stwierdzenia przewlekłości w sprawie, przyznanie Skarżącemu od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 20.000,00 zł oraz zwrotu kosztów niniejszego postępowania.

W uzasadnieniu podniósł, że pomiędzy zainicjowaniem przez niego powództwa, a ostatnią rozprawą minęły ponad 2 lata i 2 miesiące, a do dnia wniesienia skargi niemal trzy lata. W ocenie Skarżącego okres ten jest niewspółmiernie długi do ilości podjętych czynności, a przerwy pomiędzy posiedzeniami (przeciętnie półroczne) nadmierne. Skarżący wskazał, że Sąd Okręgowy w (...) dopiero na pierwszej rozprawie zobowiązał pozwaną do uzupełnienia braków odpowiedzi na pozew, choć ich istnienie powód wskazywał dużo wcześniej, a w konsekwencji do skutecznej wymiany pierwszych pism procesowych doszło dopiero po prawie 9 miesiącach od wniesienia pozwu. Ponadto w ocenie

Skarżącego na tok postępowania negatywny wpływ miał również brak dopuszczenia na pierwszej rozprawie dowodu z zeznań wszystkich świadków, a stosowne postanowienia wydane zostały dopiero w toku drugiej rozprawy to jest po upływie roku i 2 miesiące od wniesienia pozwu, a przesłuchania zakończyły się dopiero po prawie 2 latach od wniesienia pozwu. Skarżący podał, że długotrwałe trwanie postępowania wpłynęło negatywnie na stan spraw powoda. Wartość przedmiotu sporu jest znaczna, przekracza kwotę 1,5 miliona zł i stanowi to niemal całość środków obrotowych jakimi powód dysponuje. Przez czas trwania postępowania środki te są z punktu widzenia ekonomicznego niedostępne, a powód nie jest w stanie prowadzić działalności zarobkowej. W konsekwencji jego wierzyciel prowadzi przeciwko niemu postępowania egzekucyjne. Wobec powyższego Skarżący domaga się odszkodowania od Skarbu Państwa w wysokości wskazanej w petitum.

Prezes Sądu Okręgowego w(...) wniósł o oddalenie skargi. W uzasadnieniu wskazał, że opóźnienie w podejmowaniu czynności w przedmiotowym postępowaniu wynikało z dużej ilości spraw w Wydziale w związku ze stale zwiększającym się wpływem spraw i nienależytą obsadą sędziowską i asystencką, oraz z ilości spraw i obciążenia sędziego referenta, a także było spowodowane nieobecnością referenta spowodowaną urlopem wypoczynkowym. Prezes Sądu Okręgowego w (...) wskazał, że sędzia referent miał w swoim referacie w 2016r. w samym repertorium GC średnio 155 spraw, a w całym referacie średnio 187 spraw, natomiast w 2017r. w samym repertorium GC średnio 172 sprawy, a w całym referacie średnio 212 spraw. W okresie od 1 sierpnia 2017r. do 27 listopada 2017r. sędzia referent miał wyznaczone 42 wokandy, w tym publikacje wyroków oraz miał do sporządzenia 23 uzasadnienia wyroków. Odnosząc się do zarzutów zawartych w skardze podkreślono, że Sąd podejmował czynności i wyznaczał rozprawy w najwcześniejszym możliwym terminie, podkreślając przy tym, że ilość spraw w referacie sędziego nie pozwalała na szybsze podejmowanie czynności w tej sprawie jak i wcześniejsze wyznaczenie terminów rozpraw oraz na traktowanie sprawy powoda priorytetowo, ale w kolejności wpływu do sądu. Ponadto w związku ze zmianą w dniu 1 marca 2016r. sędziego referenta i z uwagi na ilość spraw zalegających, które należało wyznaczyć po przejęciu referatu na rozprawę nie było możliwe wyznaczenie rozprawy w tej sprawie celem przesłuchania 6 świadków i stron na jednym terminie (co zajęłoby cały dzień pracy bez możliwości wyznaczenia w tym dniu innych rozpraw), gdyż wtedy przerwy między rozprawami w pozostałych sprawach w referacie sędziego byłyby dłuższe, a wszystkie sprawy należało traktować tak samo przy wyznaczaniu rozpraw starając się aby terminy wyznaczenia rozpraw nie były bardzo odległe.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

skarga na przewlekłość postępowania zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania wywołanego skargą na przewlekłość postępowania zgodnie z ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. 2016.1259 j.t.), zwaną dalej w skrócie: ustawą, jest badanie podniesionego przez składającego skargę zarzutu, że doszło do naruszenia przysługującego mu prawa do sądu poprzez przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie. Za przewlekłość postępowania uważa się, wszystkie te sytuacje, w których pomimo realnych możliwości sprawnego prowadzenia postępowania, postępowanie to (na skutek nieuprawnionych działań lub zaniechań sądu) „przewleka się” - a stan ten utrzymuje się przez pewien okres czasu (trwa).

Dla stwierdzenia czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy zgodnie z treścią art. 2 ust. 2 cyt. ustawy ocenić w szczególności terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty. Dokonując tej oceny, uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawilosci, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że ustalenie zaistnienia przewlekłości postępowania nie jest zależne jedynie od upływu czasu i subiektywnych odczuć skarżącego, a jest wypadkową czynników obiektywnych oraz

czasu niezbędnego do podejmowania działań zgodnych z obowiązującymi przepisami przewidującymi prowadzenie określonych procedur. Przewlekłość jest bowiem pojęciem mówiącym iż jakieś zdarzenia, czy stany są nadmiernie rozciągnięte w czasie, rozwleczone i przedłużają się. Jest to, co oczywiste pojęcie względne, a zatem zawsze musi być odnoszone do konkretnych realiów sprawy i przyjętego trybu postępowania. Jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być uznawane za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki o jakim mowa w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 maja 2005 roku w sprawie II S 26/05).

Przy czym w pełni podzielanym przez Sąd Apelacyjny orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przy ocenie występowania przesłanek przewlekłości postępowania w sprawie, decydujące znaczenie nie ma ocena terminowości poszczególnych czynności procesowych podjętych przez sąd w sprawie, a czas trwania całości postępowania (post. Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009r. w sprawie o sygn. akt III SPP 14/09 niepublik.).

Niewątpliwe postępowanie w niniejszej sprawie toczy się dłużej, niż to jest konieczne dla prawidłowego wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z akt sprawy XIII GC 119/15 Sądu Okręgowego w (...)wynika, że dotychczasowe postępowanie w tej sprawie miało następujący przebieg:

skarga dotyczy postępowania w sprawie o zapłatę, w której pozew wpłynął do Sądu Okręgowego w (...)w dniu 4 marca 2015r. Sprawa została przydzielona do referatu SSO A. K.. Postanowieniem z dnia 11 maja 2015r. Sąd Okręgowy w (...)zwolnił powoda od kosztów sądowych w zakresie opłaty od pozwu, oddalając jego wniosek w pozostałym zakresie. W dniu 15 lipca 2015r. wpłynęła do Sądu Okręgowego odpowiedź na pozew. Pismem z dnia 23 lipca 2015r. powód wskazywał między innymi na braki formalne złożonej przez pozwaną odpowiedzi na pozew. Zarządzeniem z dnia 5 sierpnia 2015r. wezwano pełnomocnika powoda do ustosunkowania się do zarzutów pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew, które powód wykonał – pismo powoda z dnia 31 sierpnia 2016r.

Zarządzeniem z dnia 2 września 2015r. wyznaczono termin rozprawy na dzień 18 listopada 2015r., podczas której zobowiązano pełnomocnika pozwanego do podpisania odpowiedzi na pozew, a pełnomocnika powoda do ustosunkowania się do zarzutów pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew oraz dopuszczono dowód z przesłuchania stron. Odroczone termin rozprawy na dzień 1 lutego 2016r. Strony wykonały powyższe zobowiązanie Sądu odpowiednio: pozwany w piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2015r., a powód w piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2015r.

Zarządzeniem z dnia 11 grudnia 2015r. Sąd wezwał pozwanego do podania aktualnego adresu świadka E. B., które zostało wykonane przez pozwanego - pismo pozwanego z dnia 7 stycznia 2016r.

Z związku z przejściem SSO A. K. w stan spoczynku odwołany został termin rozprawy wyznaczony na dzień 1 lutego 2016r., o czym poinformowane zostały strony oraz świadek E. B..

Pismem z dnia 20 lutego 2016r. powód złożył wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia w łącznej kwocie 1.826.531,90 zł z odsetkami poprzez zajęcie koksu odlewniczego znajdującego się w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwanego. W dniu 29 lutego 2016r. powód uzupełnił braki formalne wniosku o zabezpieczenie poprzez przedłożenie dowodu uiszczenia opłaty sądowej od wniosku.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału XIII Gospodarczego z dnia 1 marca 2016r. sprawa została przekazana do referatu SSO A. H..

Postanowieniem z dnia 3 marca 2016r. Sąd oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie.

Zarządzeniem z dnia 4 marca 2016r. wyznaczono termin kolejnej rozprawy na dzień 23 maja 2016r. na której przesłuchano świadka oraz zobowiązano strony do uiszczenia zaliczek na koszty podróży wnioskowanych przez nich świadków oraz celem przesłuchania kolejnych świadków rozprawę odroczone na dzień 5 października 2016r.

Na rozprawie w dniu 5 października 2016r. dopuszczono dowód z zeznań świadków, zobowiązano pozwanego do złożenia oświadczenia, rozprawę odroczone na dzień 8 lutego 2017r. celem przesłuchania kolejnych świadków. Powód cofnął wniosek o jego przesłuchanie i oświadczył, że nie wnosi o przesłuchanie stron.

Na kolejnym terminie rozprawy, z uwagi na niestawiennictwo wezwanych świadków rozprawę odroczone na dzień 17 maja 2017r.

Pismem z dnia 3 marca 2017r. powód ponownie wniósł o udzielenie zabezpieczenia, który postanowieniem Sądu z dnia 24 marca 2017r. został oddalony.

Na kolejnym terminie rozprawy w dniu 17 maja 2017r. dopuszczono dowód z przesłuchania stron, przy czym przesłuchanie ograniczono do przesłuchania strony powodowej. Sąd wezwał pozwanego do uiszczenia zaliczki na koszt opinii biegłego. Pismem z dnia 7 czerwca 2017r. pozwany wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie zaliczki na opinię biegłego.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2017r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie o kosztów sądowych.

W okresie od 11 lipca 2017r. – 31 lipca 2017r. sędzia referent przebywała na urlopie wypoczynkowym.

Zarządzeniem z dnia 25 sierpnia 2017r. wezwano pełnomocników stron do przedstawienia ostatecznych wyliczeń dotyczących ich wzajemnych rozliczeń ze wskazaniem kwoty należnej i od kogo z uwzględnieniem podnoszonych zarzutów.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2017r. dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości. Zarządzeniami z dnia 6 grudnia 2017r. oraz 8 stycznia 2018r. Sąd zwrócił się do biegłych sądowych z zapytaniem w sprawie podjęcia się przez nich sporządzenia pisemnej opinii w sprawie.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2018r. ustanowiono w sprawie biegłego sądowego w zakresie rachunkowości P. D. i zlecono sporządzenie opinii w niniejszej sprawie w terminie dwóch miesięcy.

W okresie od 29 stycznia 2018r. do 12 lutego 2018r. sędzia referent przebywała na urlopie wypoczynkowym.

Pismem z dnia 1 marca 2018r. wyznaczony do sporządzenia opinii w sprawie biegły sądowych zwrócił się do Sądu o zobowiązanie stron do dostarczenia niezbędnej dokumentacji do sporządzenia opinii.

Merytoryczną ocenę zarzutów skarżącego należy poprzedzić stwierdzeniem, że skarga złożona na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki nie stanowi instrumentu prawnego umożliwiającego merytoryczną ocenę decyzji podejmowanych w toku prowadzonego postępowania przez sąd. Taka ocena może być dokonywana wyłącznie w ramach rozpoznawania złożonych przez stronę środków zaskarżenia. Tym samym, w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w ramach rozpoznawania skargi na przewlekłość nie jest władny do oceny czy podejmowane w toku postępowania decyzje procesowe - przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego - są celowe, albowiem badaniu w trybie skargi podlegają tylko przyczyny nieuzasadnionej zwłoki w rozstrzygnięciu o istocie sprawy, a rozpoznanie skargi nie może wykraczać poza kontrolę sprawności postępowania sądowego (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2005 r., III SPP 119/05, OSNP 2006, nr 9-10, poz. 166 oraz z dnia 5 czerwca 2008 r., III SPP 10/08, LEX nr 494059).

Analiza wyżej wskazanego przebiegu postępowania wskazuje na to, że zarzuty podniesione w skardze zasługują na częściowe uwzględnienie. W postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy w (...)w sprawie o sygnaturze akt

XIII GC 119/15 wystąpiła bowiem nieuzasadniona przewlekłość postępowania i postępowanie to trwa dłużej, niż to konieczne. Postępowanie w sprawie toczy się od 5 marca 2015r. i w dniu złożenia skargi (luty 2018r.) nie zostało zakończone przez Sąd I instancji. W sprawie, w której wniesiono skargę, wystąpiły znamiona przewlekłości, bo ocenie pod kątem przewlekłości podlega przebieg całego postępowania, od jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia, niezależnie od tego, na jakim etapie postępowania skarga została wniesiona (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 292; Palestra 2014 nr 10, s. 70, z głosem Z. Cichonia).

Po wniesieniu pozwu w sprawie XIII GC 119/15, pierwsze czynności były podejmowane przez sąd terminowo i prawidłowo. Po zadekretowaniu pozwu, przydzieleniu sprawy do referatu SSO A. K., a następnie rozpoznaniu wniosku powoda o zwolnienie od kosztów sądowych zarządzeniem z dnia 15 czerwca 2015r. doręczono pozwanemu odpis pozwu. Jednak następnie, po wpłynięciu odpowiedzi na pozew do Sądu I instancji (15 lipca 2015r.) do dnia 23 maja 2016r. procedowanie w tej sprawie należy ocenić jako sprzeczne z regułami właściwego postępowania. Dopiero bowiem na rozprawie w dniu 18 listopada 2015r. zobowiązano pełnomocnika strony pozwanej do usunięcia braków odpowiedzi na pozew-jego podpisania. Zatem odstęp czasowy między wpływem odpowiedzi na pozew, a dokonaniem formalnej poprawności tego pisma i wydaniem postanowienia w przedmiocie uzupełnienia jego braków formalnych był nieuzasadniony. Taki sposób procedowania Sądu Okręgowego nie może zyskać akceptacji. Przeprowadzenie postępowania dotyczącego oceny odpowiedzi na pozew na podstawie art. 130 k.p.c. i wydania stosownie do wyników tego postępowania zarządzeń, poprzedzać powinny dalsze czynności związane z doręczeniem odpowiedzi na pozew stronie przeciwnej i wezwanie do ustosunkowania się do niej. Należy także podkreślić, że na potrzebę wezwania pozwanej do uzupełnienia braków formalnych odpowiedzi na pozew wskazywał dwukrotnie powód w treści pism z dnia 23 lipca 2015r. oraz 31 sierpnia 2015r.

Zatem od dnia 5 sierpnia 2015r., w której to dacie zarządzono doręczenie odpowiedzi na pozew, formalnie uzupełnionej dopiero w dniu 25 listopada 2015r. nastąpiła przewlekłość postępowania do dnia 23 maja 2016r. Rozprawa, która odbyła się 18 listopada 2015r. została przeprowadzona mimo braku procesowego stanowiska pozwanej, której odpowiedź na pozew dotknięta była brakami, a ponadto podczas tej rozprawy nie przeprowadzono żadnych dowodów ograniczając się jedynie do formalnego dopuszczenia dowodu z zeznań jednego świadka oraz dowodu z przesłuchania stron odraczając termin na dzień 1 lutego 2016r. Wskazany termin został odwołany wskutek zmiany osoby sędziego referenta, nowy termin rozprawy wyznaczono na dzień 23 maja 2016r.

Czynności związane z wyznaczeniem terminu rozprawy i kończeniem posiedzenia po przesłuchaniu tylko jednego świadka (k.1335,1409,1421) przy uwzględnieniu obszernych wniosków dowodowych zgłoszonych przez strony zdaniem Sądu Apelacyjnego narusza zasadę koncentracji materiału dowodowego i nie może zostać ocenione inaczej, jak przewlekłość postępowania, naruszająca prawo Skarżącego do rozstrzygnięcia jego sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Czas przeznaczony na rozprawy winien być wykorzystany w sposób efektywny. W przypadku zawnioskowania przez strony dowodu z przesłuchania wielu świadków, rozprawy powinny być planowane z większą koncentracją czynności dowodowych, w sposób gwarantujący sprawne przeprowadzenie postępowania. Należy podkreślić, że ostatecznie przesłuchanie zawnioskowanych świadków w sprawie i strony powodowej trwało w okresie od dnia 23 maja 2016r. do 17 maja 2017r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, same terminy rozpraw w toku sprawy były wyznaczane bez zbędnej zwłoki, a odstępy czasowe między nimi nie były znaczne. Każde odroczenie rozprawy miało co do zasady swoje uzasadnienie. Oczywistym jest, że na sposób procedowania ma również wpływ ilość spraw rejestrowanych w XIII Wydziale Cywilnym tego Sądu oraz konieczność ich rozpoznania zgodnie z kolejnością wpływu. Prezes Sądu Okręgowego wyjaśniła przy tym, że sędzia referent miał w swoim referacie w 2016r. w repertorium GC średnio 155 spraw, a w całym referacie średnio 187 spraw, natomiast w 2017r. w repertorium GC średnio 172 sprawy, a w całym referacie średnio 212 spraw. W okresie od 1 sierpnia 2017r. do 27 listopada 2017r. sędzia referent miał wyznaczone 42 wokandy, w tym publikacje wyroków oraz miał do sporządzenia 23 uzasadnienia wyroków. Już zatem pobieżna analiza ilości wpływających i załatwionych spraw wskazuje na bardzo duże obciążenie sędziów obowiązkami orzecznictwymi. Skarżący nie wykazał zaś istnienia jakichkolwiek okoliczności przemawiających za potrzebą załatwienia jego sprawy

poza kolejnością wpływu. Pamiętać należy, że fakt, że dana sprawa nie jest w danym momencie rozpoznawana, nie oznacza bezczynności Sądu, który przecież w tym czasie rozpoznaje inne sprawy. Niemożliwe jest rozpoznawanie wszystkich spraw jednocześnie, są one rozpoznawane według kolejności ich wpływu, co wyraźnie nakazuje Regulamin urzędowania sądów powszechnych, wskazując w § 48, iż sprawy rozpoznawane są według kolejności ich wpływu do sądu. Sąd Apelacyjny dostrzega, że każda sprawa dla strony jest najważniejsza, ale nie można abstrahować od realiów funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości w danym kraju i faktycznej wydolności tego systemu.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki uwzględniając skargę sąd na żądanie skarżącego przyznaje od Skarbu Państwa sumę pieniężną w wysokości od 2.000 zł do 20.000zł. Orzekając wysokość odpowiedniej sumy pieniężnej Sąd Apelacyjny miał na uwadze zarówno samą dolegliwość spowodowaną dla strony opieszałością postępowania oraz to, że owa opieszałość została spowodowana jedynie przez działanie sądu rozpoznającego sprawę co do istoty. Suma pieniężna, o której mowa w art. 12 ustawy, nie pełni funkcji odszkodowawczej, a stanowić ma jedynie formę rekompensaty, zadośćuczynienia obejmującego wyłącznie straty moralne i ujemne dolegliwości związane z przeciągającym się postępowaniem sądowym bądź egzekucyjnym.

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny uznał, że odpowiednią rekompensatą dla powoda będzie kwota 2.000 zł. Powód nie wykazał, by rozmiar doznanej przez niego krzywdy uzasadniał przyznanie kwoty wyższej. Na wysokość przyznanej kwoty miała wpływ również okoliczność jak długo trwała przewlekłość postępowania. Nie można natomiast żądania odszkodowania łączyć z czasem trwania całego postępowania, bowiem przez większość jego czasu czynności były podejmowane efektywny. Nadto skarżący nie wskazał innych szczególnych okoliczności uzasadniających przyznanie mu wyższej kwoty. Podnoszona natomiast przez powoda okoliczność braku możliwości prowadzenia działalności zarobkowej wskutek zainicjowania sporu przeciwko pozwanej z uwagi na wartość przedmiotu sporu nie ma wpływu na wysokość dochodzonego przez niego roszczenia. Kwota ta będzie bowiem podlegać weryfikacji w toku postępowania. Dalej zatem idąca skarga, a więc zgłoszone przez skarżącego żądanie zasądzenia kwoty ponad 2.000 zł podlegała oddaleniu, jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 12 ust. 2 cytowanej ustawy uwzględnił skargę i stwierdził przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w Katowicach, na podstawie art. 12 ust. 4 cytowanej ustawy przyznał skarżącemu kwotę 2.000 zł, na podstawie art. 12 ust 1 cytowanej ustawy oddalił skargę w pozostałym zakresie, a na podstawie art. 17 ust. 3 cytowanej ustawy zwrócił skarżącemu opłatę od skargi w kwocie 200 zł.

SSA Tomasz Pidzik SSA Wiesława Namirska SSA Grzegorz Stojek